

Í hollini í Klaksvík var nógv fólk komið saman – teir, ið eru vanir at meta um mannarnógvur, hildu tey vera upp ímóti 1.200 í tali. Mynd: Hilmur Jan Hansen

borðið ella evnið sum heild, og pallborðsluttakararnir høvdu hvør sína mikrofon, so øll kundu hoyra, hvat teir høvdu at siga.

Somuleiðis vóru stólar settir upp, samstundis sum fólk eisini kundu sita á vanligu áskoðaraplássunum í hollini, ið var rættliga væl fylt við fólki.

Tordu ikki fyrri stóru mannfjöldini

– Eg dugi ikki at siga, hvi so fá tóku orðið, men eg hevði vónað, at fleiri úr hollini fóru at siga okkurt, og eg veit eisini um fleiri, sum veruliga høvdu fyrirreikað seg væl, sigur Anskar Hansen, ið hevði tikið stig til fundin.

– Ein orsök til, at onkur ikki tordi upp, var kanska tann stóra fjöldin av fólki. Tað er helst ikki bara sum at siga tað at taka orðið í so stórar mannfjöld. Men onkur mátti kortini kunna gjørt tað.

Anskar Hansen hevði ein-samallur fyrirreika fundin, og tað má so standa honum til rós og teimum til skomin, ið skuldu verð uppløgd sum fyrirreikarar – eitt nú øll tey mongu feløgini, ið eru av bæði einum og øðrum slagi í Klaksvík og Norðoyggjum.

Vantandi samstarv

Fyrsta innleggjið hevði Jóannes Eidesgaard, landsstýrismaður í heilsumálum. Hann fortaldi um bakgrundina fyrri frágreiðingini og

Klaksvíkingar tagdu

Fundurin í Klaksvík mánakvöldið um sjúkrahúsfrágreiðingina var væl fyrirreikaður – men klaksvíkingar søgdu ikki nógv. Bert triggir vanligir borgarar – umframt tvey starvsfólk á sjúkrahúsinum – tóku orðið. Restin var fakprát við pallborðið og viðmerkingar frá teimum lokalu politikarunum í Norðoyggjum

Tað, sum tey flestu høvdu væntað fór at gerast ein rættur rokfundur í Klaksvík mánakvöldið um nógv umrøddu sjúkrahúsfrágreiðingina, gjørdist alt annað.

Næstan 1.200 klaksvíkingar og norðoyingar sótu so fittir og friðarligir og lurtaðu eftir, meðan Jóannes Eidesgaard, Jørgen Varðer, Pál Weihe, Jákup Petersen, Sverri Midjord og Heri Ellingsgaard saman við nøkrum lokalpolitikarum prátaðu á einum so fakligum støði, at illa bar til hjá vanligum fólki at fylgja við.

Byrjað varð við einum umfari, har menninir við pallborðið sluppu at siga sína hugsan, og síðani eitt umfar, har teir kundu gera viðmerkingar til hvønn annan. Eftir hetta umfarið varð orðið givið frítt, men tilsamans tóku bert triggir mans orðið, ið kundu sigast at vera av vanligu fólkinum.

Eingin tók orðið

Við øðrum orðum tagdu klaksvíkingar, tá teir endiliga kundu taka blaðið frá munninum og av álvara seta tey fólkinu upp á pláss, ið

hava gjørt frágreiðingina um sjúkrahúsin.

Yvirhøvur var fundurin sera deyðligur, og tá teir báðir Hálvdan Poulsen og Esbern Sølvará høvdu sagt sitt, umframt at fyrirreikarinn av fundinum Anskar Hansen tók orðið seinni, so vóru tað bert læknar, politikarar og onnur, ið høvdu rein faklig áhugamá, ið tóku orðið.

Fingu ikki svar upp á nakað serligt

Og soleiðis fór fundurin flúgvandi avstað í vandinum, uttan at fólkið hevði fingið nakað serligt svar upp á alt tað, ið tey óivað hava upp á hjarta, nú teirra

egna sjúkrahús kanska er meira hött enn nakrantíð.

Teir, ið sótu við pallborðið, kunnu ikki dadlast fyrri at hava tosað ov nógv, tí teir

vóru heilt einfalt noyddur til tað. Eingin annar segði nakað, og so noyddust teir at gera sitt fyrri at fundurin ikki heilt skuldi detta niðurfyrri.

Ikki tí, fundurin var væl fyrirreikaður. Har var ein talarastólur settur upp til teirra, ið møguliga høvdu onkra viðmerking til pall-

Við pallborðið sótu frá vinstru Jóannes Eidesgaard, Jørgen Varðer, Pál Weihe, Jákup Petersen, Sverri Midjord og Heri Ellingsgaard. Orðstýrarin, Jógvan Arge, kemur akkurát ikki undan á myndini. Mynd: Hilmur Jan Hansen

